

Проповед 262

Пътят към Голгота

Прочит: Филипяни 2, 5 - 11

Скъпи братя и сестри,

Ние рядко се замисляме за пътя, който Нашият Господ Исус извървя към Голгота. Ние виждаме раждането Му, възхищаваме се на чудесата и учението Му, наслаждаваме се на новия живот, който имаме чрез Неговото възкресение, живеем със силата, която ни дава, но забравяме, че за да се случи това, Исус Христос трябваше да извърви един дълъг път. Този път започна още в онази нощ във Витлеем, в обора, сред животните и мръсотията, премина през много мъка и болка, разочарования от човешките провали, премина през страданията и Голгота, и стигна до Възкресението и празния гроб. Днес е Цветница, денят на Христовото влизане в Ерусалим. Днес ние отбелязваме тържественото влизането на нашия Спасител в столицата на Юдея, Ерусалим, и началото на седмицата, в края на която Той, Спасителят на света, щеше да бъде жестоко бит, мъчен и разпънат; в която Той трябваше да бъде подложен на нечовешки страдания - не само физически, но и духовни страдания. И това, което трябваше да изстрада Христос, щеше да бъде причинено точно от тези, за които бе дошъл на този свят. Не знам дали чувствате каква трагедия се крие в тези събития, в този сам по себе си радостен празник - един Бог слиза на земята, Божият син е изпратен между нас и в целия си земен живот остава неразбран, самотен, страдащ, живеещ сред грешни човеци, които сякаш не искат да чуят и разберат истината. Това са същите хора за които пророк Исаяя говори: **“С уши непрестанно ще чувате, но няма да схванете, и с очи непрестанно ще гледате, но няма да разберете.”** (Исаяя 6, 9) Това бяха хората, живеещи по времето на Исус, но това сме и ние. Хората не виждаха това, което беше пред очите им, а много не го виждат и днес. Те виждаха само това, което им се искаше да виждат. Те не виждаха Христос Спасителя, а нещо съвсем друго. Хората от Ерусалим наистина посрещнаха Исус като Спасител, но не като Спасител на душите, не като Дарител на вечния живот, а като водач, който, подобно на Мойсей, ще ги поведе към свободата към независимостта, към самостоятелната държава и свободен живот. Затова Цветница, празникът на Христовото влизане в Ерусалим, е ден на духовното заслепение. Апостол Павел в своето послание към Филипяните се опитва да разкрие същността на нещата, смисъла на Христовото идване на тази земя, смисъла на влизането на Исус в Ерусалим и с това Спасението. Ще се опитаме да вникнем в тези стихове.

1. Съзнанието на Исус Христос. Апостолът започва с едно ясно предизвикателство към своите читатели: "Имайте у себе си същото съзнание, което беше и у Христос Исус". Какво беше съзнанието, което Исус Христос имаше у Себе Си? С какво беше различен? Защо беше такъв, какъвто беше. Защо вървеше пътя, по който Го виждаме? Исус Христос не се опираше на Своето право, или Своята безгрешност или Своите предимства. Той никога не изтъкваше, че е по-добър от другите, че не греша, че не допуска провали. Исус Христос никога не се опря на правото Си или на факта, че е равен на Бога. Той имаше друго съзнание, друга цел. Искане да постъпи по-различно, искане да бъде човек, и то не просто за да има едно интересно преживяване. Нашето общество

ни учи да правим това, което ни се иска, да опитваме това, което ни се предлага, да живеем според първичните си инстинкти. Исус Христос имаше по-различно съзнание, имаше по-различни цели, имаше целта да спаси грешното човечество, да даде шанс на всеки един човек да бъде заедно с Бога през цялата вечност. Затова влизаше в Ерусалим сега, затова желаше да извърви пътя към Голгота. Исус имаше друго съзнание в Себе Си. Нека да проследим какъв беше Исус Христос.

2. Исус Христос има Божия природа. "Който, като беше в Божия образ, пак не сметна, че трябва твърдо да държи равенството с Бога". Исус Христос е Бог. Апостол Павел иска ясно да заяви факта че Исус Христос е Бог. Това не е предположение, това е факт, който стои в началото на историята. Исус Христос е Бог, част от Святата троица, съществувал далеч преди този свят да бъде сътворен, преди да бъде решено, че ще има човек. Исус не беше посланик, сътворен, за определена мисия по спасяването на човечеството. Исус Христос беше част от Бога и се намираше в присъствието на Бог Отец. Ние не можем да разберем как е утроена Троицата, какви са взаимоотношенията между Бог Отец, Бог Син и Бог Свети Дух, не знаем как могат да съществуват три отделни личности, но въпреки това да бъде един Бог. Богословието от хилядолетия си блъска главата с тези проблеми и все още не може да ги обясни напълно. Това обаче не е необичайно - ние, хората, не можем да разберем Бога. Мислим си, че можем, опитваме се, но поради факта, наречен "грях", ние сме със замъглени сетива по отношение на Божественото - широко отворени очи към плътското и слепота по отношение на Божественото. Павел обаче няма за цел да ни обясни как точно стоят нещата в Троицата и какви са взаимоотношенията между отделните личности в нея, той ни показва откъде тръгва Спасителят - Той беше в образа на Бога, неделима част от Бога, живеещ в святост и светлина, далеч от греха и човешкото несъвършенство. Исус идва от Божието присъствие, част от Бога. Той не е просто един добър и специално надарен човек, когото Бог избира. Исус Христос е Бог, част от Святата Троица, Син на Бога и с това Сам Бог. Бог не ни изпраща някой си посланик, а идва Сам за нас, не иска да ни прати просто добър човек, а ни дава най-скъпото Си - Своя Единствен Син. ***"Защото Бог толкова много възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един,... но да има вечен живот"*** (Йоан 3, 16)

3. Исус Христос става човек. Апостол Павел продължава описанието на чудото на Божията любов: ***"но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на човеците;"*** Бог толкова ни обича, че Сам става човек. Истината е, че ние дори не можем да си представим какво означава това, което Павел описва тук. Какво означава да бъдеш Бог, а да станеш човек. Да, ние добре познаваме какво е да си човек, защото сме се родили човеци, но не можем да си представим какво е да си Бог, а да станеш човек. Няма сравнение, което да може да опише това. Исус, Божият Син, равен на Бога, живеещ в светлина и святост, смири Себе Си и стана човек. Забележете, апостолът не казва, че Исус е просто човек, а човек, който е слуга. Исус Христос не стана човек, просто за да опита какво е да живееш като човек, не за да усети тръпката от това да си човек, а дойде "за да служи". Исус взе на Себе Си не просто кой да е образ, а образа на слуга. Божият син стана човек, такъв каквито сме ние - с нашето тяло, с нашите чувства, Той можеше да чувства всичко така, както ние го чувстваме. Божият Син стана човек, 100% Бог и 100% човек. Сигурно не е лесно да бъдеш Бог и да приемеш човешки образ. Светият Бог, Този, който мрази греха, решава да дойде и да живее там, където е грехът, да се сблъсква с него, да служи на непостоянните и колебливи човеци. И това поради една единствена причина - защото ни обича. Всичко това само с една единствена цел - за да ни избави от греха и да ни спечели вечен живот.

Исус Христос стана човек и дойде да ни служи тук, на тази земя, за да ни спаси от силата и теглото на греха.

4. Смирение до кръст. Слизането на Исус Христос на земята и приемането на човешки образ не са последната спирка. Павел ни описва, че Неговото смирение продължава и по нататък: **"и като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст."** Исус Христос не слезе между човеците, просто за да има едно интересно преживяване, а за да умре. Колкото и шокиращо да звучи това изявление на апостола, то отразява истината - Исус Христос смири себе си дори до смърт. Смирението обаче продължава и по нататък, Той не умира с каква да е смърт, а най-позорната, със смърт на кръст. Древността не познава по-жестока, мъчителна и позорна смърт от кръста. Исус Христос смири Себе Си, слизайки от мястото на святост и любов, там където няма грях, в един грешен свят, за да служи на грешни човеци и да умре, и то с най-позорната смърт. Защо се случи това? Отговорът е ясен и Библията ни го дава по категоричен начин: **"Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога"** (Римляни 3, 23) Всички съгрешиха. Всеки един човек, живеещ или живял някога по тази земя, е грешен. След Адам и Ева между човека и Бога застана грехът. Този грях ни отделяше от Бога. А заплатата на греха е смърт. Бог е любов, но е и справедлив. За да възтържествува Божията справедливост, някой трябваше да понесе заплатата на греха, която, както споменахме малко по-горе, е смърт. Затова, за да бъде задоволена Божията справедливост, се яви Божията любов: **"Защото се яви Божията благодат, спасителна за всички човеци,"** Божията любов се прояви в Исус Христос - Той дойде, смири се и понесе тежестта на нашия грях, за да имаме възможност да бъдем заедно с Бога. Бог отиде на кръста, за да плати за нашите грехове, за нашите беззакония, за нашите провали, за да живеем вечно, за да можем да бъдем в Божието присъствие. Казва се още: **"а с Неговата благодат се оправдават даром чрез изкуплението, което е в Христос Исус"** (Римляни 3, 24) Ние се оправдаваме чрез делото на Исус на кръста. Чрез нито едно от нашите дела. Само чрез факта, че Исус смири Себе си и ни подари живот, плащайки нашите грехове, нашите задължения и провали на Голготския кръст.

5. Исус Христос е превъзвисен. Смирявайки Себе Си, Божият Син не остана на Голготския кръст, не остана затворен в гроба. Павел продължава да ни говори за Него, казвайки: **"Затова и Бог Го превъзвиси и Му подари името, което е над всяко друго име."** Бог победи смъртта и се възвиси. Защо победата над смъртта е от толкова голямо значение? След греха на Адам и Ева, смъртта беше естественият завършек на пътя на всеки човек в този свят. Исус Христос победи греха и прекъсна този естествен процес. Грехът няма власт над човека, смъртта е безсилна. Възкресението е белегът, Божественият печат на победата над греха. Възкресението ни показва, че вече не грехът диктува посоката на човешкия живот, а благодатта. Възкресението на Исус Христос ни показва, че ние можем да живеем, че ние можем да сме победители. Не чрез нашите сили и таланти, а заради факта, че грехът ни е платен. Исус Христос възкръсна и заради това имаме шанс да живеем вечно. Смирението на Исус завършва в победа. Пътят към Голгота, смирението и страданието завършват в светлина и любов. Исус Христос е победил смъртта заради нас, за слава на Бога, за да имаме вечен живот.

6. Целият свят ще се преклони пред Исус. Павел пише: **"Така че в името на Исус да се поклони всяко коляно от небесните и земните, и подземните същества и всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ, за слава на Бога Отца."** В нашият свят хората, идентифициращи се с християнството, са повече от два милиарда, т.е. повече от една трета от всички хора на света. Важно е да отбележим обаче, че когато апостол Павел пише това, християните са една шепа хора на фона на световното население. И

въпреки това, апостолът пише, че много хора ще се поклонят на Исус. Реално погледнато, дори и в наше време, въпреки че има толкова много хора, които се идентифицират с християнството, този стих не е изпълнен. Павел не пише за една трета от хората, а за всички хора. Всеки един човек, всяко същество, ще се поклати пред Исус Христос и ще признае, че Той е Господ, т.е. ще признае делото Му, ще признае величието на Божията любов. Павел поглежда напред в бъдещето към нещо, което не се е осъществило по негово време, което не се е осъществило и днес. Делото на Исус продължава, Той продължава да призовава хората да Го следват и все още има шанс за спасение на още хора, докато не е дошъл онзи момент, за който говори апостолът. Когато дойде онзи момент, този свят ще свърши. Тогава Исус Христос ще дойде за втори път и ще царува. Тогава всеки ще се поклати, независимо дали е вярвал или не, независимо дали е живял според Божиите повели или не. Всеки език ще изповяда, че Исус е Бог. Когато дойде този ден, това, което е ясно за нас, християните, ще стане ясно и за всеки един човек по тази земя. Човешката история се движи към този момент. Когато Исус дойде за втори път, тогава светът ще свърши. Този свят се движи към своя край и когато Исус Христос дойде, тогава този свят ще приключи и Бог ще въздаде на всеки според дължимото. Когато обаче този свят завърши, тогава, обещава ни Библията, ще започне един нов свят, в който грехът не само няма да има сила, но дори няма да присъства там. Ние не можем да си представим този свят, защото сме несвършени, но сме поканени да сме част от него. Не заради нашите таланти и възможности, не заради нашите заслуги, но заради Исус Христос, заради делото Му на кръста, заради жертвата, заради факта, че понесе нашите грехове на Голготския кръст. Бог ни дава възможност да сме част от Неговото царство, защото е платил за нас. Бог ни прави достойни да бъдем в този нов свят, който има да дойде.

7. Какъв е нашият път? Влизането на Исус Христос в Ерусалим бележи края на Неговото пътешествие по тази земя, пътешествие, което отвори голямата врата на спасението за всеки един човек. Виждайки и чувствайки всичко това, каква трябва да бъде нашата реакция? Апостол Павел пише на едно друго място: **"Съразпънах се с Христос и сега вече не аз живея, а Христос живее в мен; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене."** Нашият път трябва да бъде като този на Исус Христос. Осъзнавайки какво Божият син е направил за нас, ние трябва да се идентифицираме с Него. Ние трябва да живеем, както Той живя, да оставим греховете си и да се стремим към святост, да се опитваме да живеем живота, който Той живя, да разпънем всичко старо, грешно и лошо на Голгота, за да възкръснем за нов живот с Исус Христос. Той е направил всичко, за да ни осигури тази възможност. Дошъл е на тази земя, станал е човек, понесъл е тежестта на греха, дал ни е светлина и надежда, победил е смъртта. Бог ни е отворил пътя към небето. Единственото, което се иска от нас, е да се покаем за всичко, което сме вършили досега и да Го следваме. Отворете сърцата си за Него, Бог иска да промени живота ви! Подгответе сърцата си за Възкресение, слушайте гласа на живия Бог! Бог ви кани: елате и бъдете с Мен, за да живеете живота си за Божия слава. Нега да Го послушаме и следваме. Дайте му всичко, защото Той е дал всичко за нас. Амин.